

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΕΠΕΙΔΗ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΘΥΜΑΜΑΙ ΧΑΙΡΟΜΑΙ

Η Αυστραλία που βρήκαμε και η Αυστραλία που φτιάχαμε

Τις πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις στην Αυστραλία παρακολούθω περισσότερα από 60 χρόνια, για την ακρίβεια από το 1957 όταν φτάσαμε περίπου σαν πρόσφυγες οικογενειακών από την Αλεξάνδρεια στο Αντελάϊντ. Εξελίξεις συγκλονιστικές που δεν καταλάβαμε επειδή έγιναν σταδιακά σε βάθος χρόνου και δεν ήταν πάντα καλές, γι' αυτό σήμερα και τις επόμενες 2-3 εκδόσεις του «Κόσμου τής τρίτης πλικίας» κάθε Τετάρτη, θα κάνω μια ανασκόπηση τής ζωής στην Αυστραλία που βρήκαμε οι μετανάστες του '50 και στην Αυστραλία που φτιάχαμε στα 62 χρόνια που ακολούθησαν μέχρι σήμερα.

Η απόφαση τής οικογένειάς μου να μεταναστεύσουμε στην Αυστραλία δεν ήταν απία πανηγυρισμού, αλλά μεγάλης θλίψης επειδή το κάναμε από ανάγκη όταν ξέσπασε η Κρίση τής Διώρυγας του Σουέζ και δεν μπορούσαμε να επιβιώσουμε σε ένα εχθρικό πέριβάλλον.

Τια την ιστορία αναφέρω ότι στις 29 Οκτωβρίου 1956, Ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις εισέβαλαν στην Αίγυπτο με στόχο τους την Διώρυγα του Σουέζ που ο Αιγύπτιος πρόεδρος, Τκαμάλ Αμπντέλ Νάσερ, είχε εθνικοποιήσει τον προηγούμενο Ιούλιο. Τούς Ισραηλίτες ακολούθησαν στην εισβολή ένοπλες δυνάμεις από τη Γαλλία και Βρετανία, προκαλώντας την οργή τής Σοβιετικής Ένωσης που με τελεσίγραφο απαιτούσε

να αποχωρήσουν οι εισβολείς, για να μην κάνει πολεμική παρέμβαση προστασίας τής εδαφικής ακεραιότητας τής Αιγύπτου. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ αρνήθηκε να υποστηρίξει τους εισβολείς που προειδοποίησε ότι η Αμερική δεν είναι διατεθειμένη να πολεμήσει εναντίον των Ρώσων και συμβούλεψε τις τρεις συμμαχικές της χώρες να εγκαταλείψουν αμέσως τα αιγυπτιακά κατεχόμενα εδάφη. Μπροστά στην αντίδραση τής Ρωσίας και Αμερικής, οι κυβερνήσεις Βρετανίας, Γαλλίας και Ισραήλ αναγκάστηκαν ν' αποσύρουν τα στρατεύματά τους από την Αίγυπτο στο τέλος του 1956 και τις αρχές του 1957.

Πολλοί Αιγυπτιώτες ισχυρίζονται λανθασμένα ότι μάς «εδιωξε» από την Αίγυπτο ο Γκαμάλ Αμπντέλ Νάσερ, ενώ στην πραγματικότητα δεν έδιωξε ούτε έναν Ελληνα. Τούς μόνους που έδιωξε ήταν Βρετανούς (συμπεριλαμβανομένων των Κυπρίων), και Γάλλους υπποκοους, με Εβραίους που ζούσαν στην Αίγυπτο. Επίσης εθνικοποίησε ή κατέσχε τις περιουσίες Γαλλικών και Βρετανικών επιχειρήσεων, μια απόφαση που κατέστρεψε σε μια βραδιά την οικογένειά μου επειδή πελάτες μας ήταν Γαλλικές και Βρετανικές επιχειρήσεις, αλλά και Εβραίοι έμποροι. Ευτυχώς, στο Αντελάϊντ ζούσε με την οικογένειά της μια αδελφή τής μπέρας μου που είχε να τη δει 40 χρόνια και αμέσως κινητοποιήθηκε με πρόσκλησή της να μεταναστεύσουμε στην Αυστραλία.

Φεύγοντας από την Αίγυπτο αφήσαμε την περιουσία μας επειδή γίνονταν αυστηροί έλεγχοι στα τελωνεία με περιορισμούς στην εξαγωγή συναλλάγματος.

Οι γονείς μου παρέδωσαν τα κλειδιά των επιχειρήσεών μας σε έμπιστους αιγυπτίους υπαλλήλους μας με την ελπίδα πως θα μπορούσαν να συνεχίσουν την λειτουργία τους, ενώ εμείς φιλοξενήθηκαμε από συγγενείς στην Καλλίπολη του Πειραιά. Η αναχώρησή μας για την Αυστραλία ήταν προγραμματισμένη με το ιταλικό σκάφος «Τοσκάνα», το καράβι με τις νύφες, όπως έγραψε εφημερίδα στο Κολόμπο, όπου κάναμε ολιγόωρη στάση για ανεφοδιασμό σε ένα ταξίδι 40 ημερών. Στο πλοίο ταξίδευαν περίπου 350 Ελληνοπούλες, 40 περίπου Ελληνες κυρίως νεαροί και κάπου 50 Εβραίοι πρόσφυγες από την Ουγγαρία, ένας Ελληνας ιερέας και ένας εκπρόσωπος του Αυστραλιανού Υπουργείου Μετανάστευσης.

Έχω ξαναγράψει για την συγκλονιστικό θρίνο στο λιμάνι του Πειραιά από γονείς, αδέλφια και συγγενείς που ήρθαν ν' αποχαιρετήσουν τα κορίτσια τους, που ταξίδευαν με προορισμό έναν άγνωστο τόπο, για να παντρευτούν συνήθως έναν άγνωστο άντρα και να γλιτώσουν τη φτώχεια και μιζέρια τής κατεστραμμένης πατρίδας μας από την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο.

Υστερά από 40 μέρες ανάμεσα σε ουρανό και θάλασσα, πρώτος σταθ-

μός και πρώτη απογοήτευση στην Αυστραλία ήταν το λιμάνι Fremantle στη Δυτική Αυστραλία, όπου αποβιβαστήκαμε για μερικές ώρες και περπατούσαμε σε έρημους δρόμους, με καταστήματα χωρίς πελάτες. Εκεί συναντήσαμε έναν ομογενή που μάς περιέγραψε με μελανά χρώματα τη ζωή στην Αυστραλία, δημιουργώντας ανησυχίες για την επιλογή μας να μεταναστεύσουμε σ' αυτή την αφιλόξενη χώρα.

Επόμενος και τελικός προορισμός μας ήταν η Μελβούρνη, όπου στο λιμάνι μάς υποδέχτηκαν ξαδέρφια μας από την Αλεξάνδρεια και μάς έδωσαν την ευκαιρία να επισκεφτούμε το κέντρο τής πόλης τους, που καμία σχέση δεν είχε με το Fremantle. Μεγαλούπολη, με πλήθος κόσμου να κυκλοφορεί στους δρόμους της, με μεγάλα κτήρια και καταστήματα, αλλά με διαφορετική ατμόσφαιρα από την αγαπημένη μας Αλεξάνδρεια, που ήδη είχαμε αρχίσει να νοσταλγούμε, ενώ ανησυχούσαμε για το τί μέλλει γενέσθαι όταν φτάσουμε στο Αντελάϊντ. Αν θα βρίσκαμε εργασία, πού θα κατοικούσαμε, πώς θα μάς υποδεχτούν η θεία Αννίκα με τον θείο Στεφανή και τα παιδιά τους, που δεν γνωρίζαμε και αν θα ταιριάζαμε...

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ: Η άφιξη στο Αντελάϊντ και η αρχή μιας νέας ζωής με πολλές εκπλήξεις.

Φορολογικά

Είναι γνωστή η διαφωνία μου στη δραστική μείωση των φόρων που επέβαλαν οι αυστραλοί πολιτικοί για ψηφιοθηρικούς λόγους και τα οικτρά αποτελέσματα βλέπουμε σήμερα, όπως θα διαβάσετε στη σειρά άρθρων μου, που αρχίζουν σήμερα με θέμα «Η Αυστραλία που βρήκαμε και η Αυστραλία που φτιάχαμε».

Διαφωνώ κάθετα επειδή έχει αποδειχτεί περίτρανα πως η εθνική οικονομία δεν διαφέρει από τα οικονομικά μιας οικογένειας, που θα υποφέρει αν μειωθεί το εισόδημά της κατά 33%. Αυτή η οικογένεια θ' αναγκαστεί να χρεωθεί για να σπουδάσουν τα παιδιά της, θα περικόψει τα περιπτά έξοδα, θ' αλλάξει τη δίαιτά της, θα ντύνεται με φθηνά ρούχα, ίσως πουλήσει τα χρυσαφικά της, ή και το σπίτι της ακόμη. Το ίδιο συμβαίνει με τα έθνη όταν μειωθεί το

εθνικό εισόδημά τους. Ομως, η κυβέρνηση του Σκοτ Μόρρισον είναι αδιόρθωτη και επικίνδυνη με την πρότασή της να μειώσει το πόσοστό στη φορολογία εισοδήματος. Σύμφωνα με την κοινοβουλευτική υπερεσία που ελέγχει τούς Προϋπολογισμούς Λίμπεραλ και Εργατικών (Parliamentary Budget Office), αν επανεκλεγεί η κυβέρνηση Μόρρισον και εφαρμόσει την πρότασή της το κόστος θα \$147 δις!

Μπορείτε να φανταστείτε τί έργα θα μπορούσαν να γίνουν με \$147 δις; Ασφαλώς μπορείτε και δεν χρειάζεται να είσθε οικονομολόγοι. Βέβαια, ο κ. Μόρρισον και οι συνεργάτες του θα μάς κουφάνουν με το παραμύθι πως με τη μείωση των φόρων θα δημιουργηθούν θέσεις εργασίας. Με μισθούς τής πλάκας, βεβαίως βεβαίως, γιατί τις καλοπληρωμένες θέσεις εργασίας δεν θα δημιουργήσει η μείωση των φόρων, αλλά η αύξηση των μισθών που θα δη-

μιουργήσει ζήτηση προϊόντων στην αγορά με νέες καλοπληρωμένες εργασίες και μεγαλύτερα κέρδη για τις επιχειρήσεις.

Γι' αυτά και αυτά ο Σκοτ Μόρρισον, όχι μόνο σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις- πιθανόν να χάσει τις εκλογές όποτε τις αποφασίσει, αλλά και το Λίμπεραλ Πάρτι θ' αργότερει να ξαναβρεί την χαμένη αξιοποστία του.

Έβαλα το χέρι στην τσέπη κι έβγαλα 150€ και ψάχνω να βρω τίνος Είναι το παντελόνι